

DET KONGELIGE
JUSTIS- OG BEREDSKAPSDEPARTEMENT

Helse- og omsorgsdepartementet
Postboks 8011 Dep
0030 OSLO

Deres ref.

Vår ref.
14/5201 - TJU

Dato
21.11.2014

**Høring - Forenkling av regelverket for dekning av pasienters reiseutgifter
(pasienttransport)**

Vi viser til Helse- og omsorgsdepartementets brev 12. september 2014 med vedlegg.

Justis- og beredskapsdepartementet har følgende merknader:

Det framgår av høringsnotatet punkt 7.5.2 at utkastet til ny § 2-6 a i pasient- og brukerrettighetsloven hovedsakelig er utformet etter mønster av folketrygdloven § 22-15. Justis- og beredskapsdepartementet stiller spørsmål om behovet for å ha tilnærmet identiske regler på disse områdene er tilstrekkelig vurdert, tatt i betraktning at beløpene som gis i stønad til pasientreiser vanligvis vil være relativt lave. Det stilles særlig spørsmål om behovet er tilstrekkelig vurdert for å kunne kreve tilbake feilutbetalt stønad til pasientreiser fra personer som har opptrådt på mottakerens vegne og for å kunne kreve tilbake feilutbetalte beløp som er mottatt i aktsom god tro. Etter folketrygdloven § 22-15 er det adgang til å unnlate å kreve tilbake beløp som er mindre enn fire ganger rettsgebyret. Noen slik adgang til å gjøre unntak for mindre beløp foreslås ikke for feilutbetalt stønad til pasientreiser. Det stilles spørsmål om det er hensiktsmessig å ha like vid adgang til tilbakekreving som etter folketrygdloven, når beløpene som kreves tilbake antakelig ofte vil være så lave at de ville vært omfattet av folketrygdlovens unntaksregel.

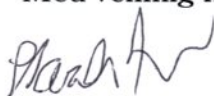
Det bør vurderes å presisere i lovteksten eller forarbeidene hva som menes med «noen som opptrådte på vegne av mottakeren». Den tilsvarende formuleringen i folketrygdloven § 22-15 synes å ha vært gjenstand for tolkningstvil, jf. følgende omtale av en upublisert avgjørelse fra Trygderetten i Kjønstad, Folketrygdloven med

kommentarer (2007) side 918:

«Trygderetten har tolket begrepet innskrenkende. I en ikke publisert kjennelse av 17. oktober 1996 (Ankesak nr. 2100/94) uttales det at «noen som har handlet på vegne av den trygdede» må forstås som verge, hjelpeverge eller noen som medlemmet har gitt fullmakt til å handle på hans vegne. I den aktuelle saken mente fylkestyrgdekontoret at foreldrene til en gutt som var fylt 18 år, handlet på sønnens vegne. Ut fra diagnosen la retten til grunn at han ikke kunne vareta sine økonomiske interesser selv. Likevel ble ikke foreldrene ansett å handle på sønnens vegne i lovens forstand.»

Det bør unngås at det oppstår liknende tvil om tolkningen av pasient- og brukerrettighetsloven § 2-6 a.

Med vennlig hilsen

Harald Aass
fagdirektør

Toril Juul
seniorrådgiver